

Arrest

nr. 243 168 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op (...). U bent afkomstig van Al Wusta, van de Al Sawairah wijk. U heeft secretariaat gestudeerd en sinds 2014 was u werkzaam in een computerbureau. U bent gehuwd met S. A. (...) en heeft geen kinderen. Uw echtgenote verblijft momenteel in Gaza.

U heeft Gaza verlaten op 22 oktober 2016 nadat u verschillende keren werd gearresteerd naar aanleiding van problemen met Al Qassam. Deze problemen ontstonden nadat u de rechten van uw broer wou opeisen omdat deze beschoten werd in zijn voet door M. A. (...), een lid van Al Qassam.

Via Egypte en Turkije kwam u in Griekenland aan, waar u op 6 december 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Toen u aankwam in Griekenland had u een ongeval met de auto van de smokkelaar. U werd naar het Alexandroupoli ziekenhuis gebracht en vervolgens overgebracht naar de gevangenis voor vijf dagen. Daarna werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Kavala. U verbleef daar 40 dagen en werd vervolgens naar een open centrum in Salonika gebracht. U verbleef daar drie uur en trok naar Athene. U verbleef daar ongeveer een jaar en drie maanden. Op 21 juni 2018 werd u in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend. U ontving uw beslissing op 3 september 2018 en had op 1 november 2018 uw verblijfskaart in handen. U verliet Griekenland op 3 november 2018. U verklaart dat u Griekenland verliet omdat het een slecht land is. U heeft gedurende zeven maanden geprobeerd om Griekenland te verlaten, maar de politie nam u telkens op aan de luchthaven. U verloor hierdoor 4500 euro. U had geen vaste verblijfplaats en moest soms periodes op straat leven, wanneer u geen geld had ontvangen van uw tante uit Koeweit. Terwijl u op straat verbleef, werd u soms opgepakt door de politie en werd daar slecht behandeld. U kreeg tijdens uw periode in Griekenland steeds telefoontjes van uw belagers in Gaza. Ze wisten waar u vertoefde, bedreigden u, en vroegen om de klacht die u in Gaza had gedaan tegen M. A. (...) te laten vallen. Als u voldoende geld had, kon u een kamer huren in een huis dat u deelde met anderen. U ging meerdere keren naar de politie om bescherming te vragen tegen de telefoontjes, maar werd iedere keer teruggestuurd omdat u Palestijn bent. U heeft de Palestijnse ambassade in Griekenland gebeld, maar ook daar werd u wandelen gestuurd. U voelde zich niet veilig in Griekenland omdat u vreesde gevonden te worden door uw belagers uit Gaza, alsook omdat u soms tussen de verslaafde mensen leefde. Eind september 2018 werden u en uw Iraanse buurman bedreigd door vijf mannen. Ze namen 350 euro af, die u van uw tante had gekregen. Uw Iraanse buurman weigerde zijn geld af te geven en geraakte gewond door een mes. U belde de politie, die negen minuten later ter plaatse kwam. De ambulance kwam om uw Iraanse buurman mee te nemen. U vertelde de politie van uw gestolen geld waarop u geslagen werd door een politieman. U wachtte op uw verblijfsvergunning om Griekenland uiteindelijk te verlaten. Uiteindelijk kon u Griekenland verlaten op 3 november 2018. Met de bus reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 7 november 2018 aankwam en op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: een medisch attest uit België en een USB-stick met een filmpje over de aanval op uw Iraanse buurman. U legt daarnaast ook kopieën neer van volgende documenten: uw geboorteakte (d.d. 30/12/2015), uw identiteitskaart (d.d. 20/06/2011), uw paspoort (d.d. 28/01/2016), uw UNRWA-registratiekaart, uw huwelijksakte, een medisch attest van uw broer, een document van de rechtbank van Gaza, medische documenten van uw vader, een medisch attest uit Gaza, uw oproepingsbrieven, uw bus ticket naar Italië en Frankrijk, uw diploma en een stagedocument, en een bewijs dat u op 3 september 2018 uw beslissing in Griekenland ontving.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, meer specifiek op basis van het Dublin-document en op basis van uw eigen verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 10/02/2020, CGVS, p. 5).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C

438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met erg precare en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, sociale bijstand en huisvesting moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest

elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

U verklaart dat u geen huisvesting kon zoeken na het ontvangen van uw beslissing omdat u geen geld had om een huisvesting te betalen (CGVS, p. 11). Gevraagd naar welke pogingen u ondernam om werk te vinden, geeft u enkel aan dat u werk zocht door zelf naar verschillende winkels te stappen (CGVS, p. 11). U verklaart dat het onmogelijk was om te blijven zoeken omdat uw leven in gevaar was (CGVS, p. 11). Gevraagd of u ooit overheidsinstanties of andere organisaties heeft aangesproken om werk te vinden, verklaart u dat u niet wist waar u deze moest vinden. U heeft zich ook niet geïnformeerd omdat uw leven in gevaar was (CGVS, p. 13). Nochtans bent u erkend als vluchteling, net omwille van uw vrees voor vervolging in Gaza. Na het verkrijgen van uw beslissing heeft u ook geen pogingen meer ondernomen om een job te vinden (CGVS, p. 13). Bovendien had u een uitkering aangevraagd na het verkrijgen van uw beslissing. U had toen recht op een uitkering van 150 euro per maand en dit voor ongeveer drie maanden. U ontving deze eind september 2018, kort nadat u in kennis werd gesteld van uw beslissing (CGVS, p. 12). U legt bijkomend ook uw bus ticket neer waarbij u door Italië en Frankrijk reisde. U heeft dit online geregeld via o.a. een vriendin in Frankrijk (CGVS, p. 7). U verklaart dat u voor uw definitieve vertrek uit Griekenland gedurende zeven maanden een poging ondernam om Griekenland te verlaten via de luchthaven, maar steeds werd tegengehouden door de politie en hierdoor 4.500 euro heeft verloren (CGVS, p. 5 – 6). Het feit dat u beschikte over een netwerk, alsook dat u beschikte over de nodige middelen om uw vertrek naar België te bewerkstelligen, getuigt van een voldoende mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Bijgevolg kan ook worden verwacht dat u in staat was om uw rechten te doen gelden in Griekenland.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw mentale gezondheidstoestand en zelfmoordgedachten (CGVS, p. 8) doet hieraan géén afbreuk, aangezien u uw mentale problemen niet staft met een attest en u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).].

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat u kort na het verkrijgen van uw verblijfsvergunning vertrokken bent (CGVS, p. 11), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen. Het feit dat u wachtte op de verblijfsvergunning om Griekenland te kunnen verlaten, toont aan dat u niet alle mogelijkheden heeft aangewend om uw rechten te doen gelden. Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van discriminatie (CGVS, p. 9-10), moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatste een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

U kaart aan dat u werd geslagen door de politie naar aanleiding van een overval (CGVS, p. 10). Hoewel de politie snel ter plaatse was na uw telefoontje van de diefstal werd u geschopt op uw handen en voeten door een agent (CGVS, p. 10). Er dient echter te worden opgemerkt dat u nergens een officiële klacht heeft ingediend bij de politie gewoonweg omdat ze dit niet zouden aanvaarden en u vreesde opnieuw geslagen te worden (CGVS, p. 11). Op de vraag of u ooit naar een ander bureau bent gegaan, geeft u geen antwoord en zegt u dat dit het enige politiebureau is die de verantwoordelijkheid heeft over de plaats Agnar (CGVS, p. 10). Vanzelfsprekend mag worden verwacht dat u naar een hogere instantie

zou stappen om eventueel wangedrag van een agent aan te kaarten. Om bovenstaand incident te staven legt u een filmpje neer, waar een gewonde man op te zien is. U komt echter nergens herkenbaar in beeld, alsook toont dit niet aan dat uw geld daadwerkelijk gestolen werd op dat moment en dat u door een agent werd geslagen.

Betreffende uw verklaringen meer dan zeven keer bij de politie geweest te zijn om bescherming te vragen tegen uw belagers uit Gaza (CGVS, p. 9), dient te worden opgemerkt dat deze feiten dateren van voor u de vluchtelingenstatus ontving in Griekenland en wellicht net omwille van die bedreigingen de vluchtelingenstatus heeft ontvangen. Bovendien is het uiterst vreemd dat die telefoontjes pas gestopt zouden zijn in België, nadat u van nummer veranderde (CGVS, p. 12). Ook in Griekenland had u verschillende keren van nummer veranderd, maar toch konden uw belagers u er nog steeds opbellen, zegt u (CGVS, p. 12). Hoe weet u echter niet. U haalt aan dat u in België uw nummer enkel aan speciale mensen gaf (CGVS, p. 12). Het mag verwondering heten dat u ook in Griekenland niet omzichtiger omsprong bij het doorgeven van uw nummer opdat uw belagers u niet opnieuw konden opbellen, indien geloofwaardig.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

De door u neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande analyse wijzigen. U legt een kopie neer van uw geboorteakte, uw identiteitskaart, uw paspoort, uw UNRWA-registratiekaart, uw huwelijksakte en uw diploma. Dit toont uw Palestijnse herkomst aan, wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Bijkomend legt u ook medische attesten neer vanuit België en vanuit Gaza, verwijzend naar uw verwondingen die u opliep in Gaza, alsook een medisch attest van uw broer en uw vader, een document van de rechtbank en uw oproepingsbrieven. Deze documenten verwijzen naar uw problemen in Gaza, en hebben geen betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Griekenland, waar u internationale bescherming geniet. U legt ook een busticket neer van uw reis doorheen Italië richting Parijs, wat aantoont dat u in staat was om uw reis naar België zelf te regelen. U legt vervolgens een document neer waarbij wordt aangetoond wanneer u uw beslissing van de vluchtelingenstatus in Griekenland ontving. De datum op dit document wordt eveneens niet in twijfel getrokken. Het filmpje dat u indiende om de aanval op uw Iraanse buurman aan te tonen, werd reeds eerder besproken. Bijgevolg kunnen deze documenten niets wijzigen aan bovenstaande analyse.

Wat betreft de rapporten waarnaar uw advocaat verwees, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoont dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland niet effectief zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, A en 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49, 57/6 en 57/6/3, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

2.2.1. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 33 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-110). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.4. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit haar verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt immers dat zij in juni 2018 een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland (zie notities CGVS, p. 5; verklaringen DVZ (vraag 22); “Eurodac search result” d.d. 9 november 2018 en e-mail van Griekse autoriteiten d.d. 17 januari 2019 (zie administratief dossier, stukken 6 en 18)).

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat het geenszins vaststaat dat zij actueel nog geniet van een internationale bescherming en dat zij nog steeds een verblijfsrecht heeft in Griekenland, onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. art. 11, 14, 16 en 19 van voormelde richtlijn 2011/95/EU. De Raad duidt erop dat

verzoekende partij zelf aangaf dat zij in Griekenland een internationale beschermingsstatus heeft verkregen (verklaring DVZ (vraag 22) en notities CGVS, p. 5) en dat ook uit de informatie verkregen van de Griekse autoriteiten blijkt dat zij in juni 2018 internationale bescherming verkreeg (administratief dossier, stuk 18, e-mail van de Griekse autoriteiten d.d. 17 januari 2019). Door verzoekende partij worden voorts geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijgebracht die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien de geldigheid van de internationale beschermingsstatus van verzoekende partij niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om de verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden en in dit verband verschillende rapporten als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 2-5), bemerkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij duidt op haar levensomstandigheden in Griekenland, en in het bijzonder aankaart dat zij er geen toegang heeft tot huisvesting, werk, integratievoorzieningen en sociale bijstand, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij nog steeds niet concreet aantoonde dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de aan haar in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partij dit vermoeden slechts kan weerleggen wanneer zij aantoonde dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer

van verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissing echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoekende partij niet aantoonbaar dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat waar uit haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland geconfronteerd werd met erg precarie en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, sociale bijstand en huisvesting, niet kan worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, en er evenmin concrete indicaties zijn dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland. Bovendien wijst verwerende partij erop dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om er haar rechten te doen gelden nu immers uit haar verklaringen blijkt dat zij kort na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning uit Griekenland vertrokken is. Immers kreeg zij op 1 november 2018 haar verblijfskaart en verliet zij Griekenland op 3 november 2018. Nadat haar internationale bescherming was toegekend, heeft verzoekende partij geen pogingen ondernomen om een job te vinden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekende partij geenszins de oprechte intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en dat zij geenszins alle mogelijkheden heeft aangewend om haar rechten er te doen gelden. Daarnaast wordt nog opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekende partij tevens blijkt dat zij een uitkering kreeg van 150 euro per maand.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande niet verder komt dan het louter herhalen van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

De Raad benadrukt ten slotte nog dat wat betreft haar levensomstandigheden vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend, deze feiten te situeren zijn op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

2.2.7. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partij internationale bescherming verkreeg in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij nog algemene informatie aanhaalt omtrent racisme binnen de Griekse samenleving, duidt de Raad erop dat de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dergelijke vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij echter in gebreke blijft. Bovendien toont verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat zij desbetreffend niet kan rekenen op de bescherming vanwege de Griekse autoriteiten.

2.2.9. Wat betreft nog de verwijzing van verzoekende partij naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en een aantal uitspraken van het Duitse Grondwettelijk Hof, duidt de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient daarbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken. Evenwel blijft zij desbetreffend in gebreke.

2.2.10. Ten slotte is de Raad nog van oordeel dat het algemeen betoog van verzoekende partij dat de artikelen 29, 30, 32 en 34 van voormelde richtlijn 2011/95/EU – toegang tot sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen – niet gegarandeerd worden in Griekenland, allerm minst volstaat om afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad herhaalt dat het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot toegang tot sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en onderwijs, waarbij in de bestreden beslissing bovendien wordt vastgesteld dat zij dienaangaande slechts beperkte stappen heeft ondernomen om haar rechten te doen gelden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekende partij slaagt er met deze algemene opmerking niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2.11. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.12. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.13. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 10 februari 2020 de kans kreeg om de redenen van haar

verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Gelet op wat voorafgaat toont verzoekende partij evenmin aan dat verwerende partij met machtsoverschrijding zou hebben gehandeld.

2.2.16. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.17. De Raad bemerkt ten slotte nog dat verzoekende partij niet aantoont dat artikel 46 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, geschonden is, nu haar immers de mogelijkheid werd geboden de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voormeld artikel van de richtlijn 2013/32/EU.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT